

Tese 4 – om samtalen

Spørgsmålet om sandhed kan hverken afgøres oppefra via åndelige ledere eller nedefra ved brug af demokratiske principper. Jesus siger: 'Jeg er vejen, sandheden og livet'. Sandheden om vejen til livet er knyttet til Den Opstandne. De første kristne udviklede en kultur, hvor de via bøn om Helligåndens vejledning drøftede, hvor vejen gik – vel vidende, at de kun var undervejs ...

Det er betegnende, at Jesus ifølge Johannesevangeliet kalder sine efterfølgere for 'venner' (Joh 15:14f). Venskab er en evangelisk kategori, der ofte er blevet oversat i kirkerne – også hos os. De første kristne var et samtalende folk af venner. Efter opstandelsen læser vi om et par disciple, der 'mens de gik og talte sammen og drøftede dét, der var sket', oplevede, at 'Jesus kom og slog følge med dem'. Men først ved vejs ende, erfarede de, at det var Jesus, der havde 'talt til dem på vejen og åbnet Skrifterne for dem' (Luk 24). Den samme erfaring fik de kristne, der samledes til det første kirkemøde i Jerusalem (ApG 15). Vennerne var blevet uvenner. De måtte derfor mødes for at samtale om, hvor 'Vejen' gik. Da den ene efter den anden havde talt, konkluderede de, at 'Helligånden og vi har besluttet' – en beslutning, der skabte glæde, da den spredtes til menighederne. Selvfølgelig opstår der uenighed mellem os om, hvad evangeliet dybest set er; hvad det indebærer af etiske forskrifter; hvilke konsekvenser det bør få hos os selv i kirken og i kulturen omkring os. Når det sker, er det vores opgave at skabe 'rum og tid' til den nødvendige samtale, mens vi er på vej – og give hinanden plads i Guds Folk på 'Vejen' mod Guds Rige. Så længe vi er 'på vej', forstår ingen af os budskabet i hele dets fylde. Vi må med apostlen Paulus nøjes med 'et sløret, gådefuldt spejlbillede' af Sandheden, der først åbenbares ved Jesu komme i herlighed (1 Kor. 13:12). For at give samtalen substans og retning behøver vi folk, der læser og studerer de bibelske skrifter på grundsporene. Det var studiet af Skriften, der satte reformationen i bevægelse for 500 år siden. Vi skal fostre forkyndere, der lever ligeså engageret med de bibelske tekster, som vi alle følger med i dagens nyheder. Det er i mødet mellem bibeltekstens Evangelium og virkeligheden i hverdagen, at vi formes som Guds Folk. Vi lever i kulturen, men af Ordet! Ifølge vort kirkesyn er bibelstudiet dog en alt for alvorlig opgave at overlade til præster og dem, der læser teologi! Vi behøver en samtale om, hvad vi hver især har hørt og set i mødet med vores Opstandne Mester. Vi har alle et bidrag at give. Vi har hver især vores Gudserfaring fra bøn- og arbejdsliv. Vi har vores indsigt fra livet i de meget forskellige kulturer og subkulturer, hvor vi færdes. Det er disse erfaringer, der skal perspektiveres af Jesu budskab om Guds Rige – for at vi sammen kan blive brugbare som Guds Folk. Hvis den levende samtale om Evangeliets betydning for mennesker i dag udebliver, bliver vi uden nytteværdi som verdens lys og klodens salt. Vi lever kun kort tid på traditionens ryggrad, hvis vi øser for lidt af de kilder hos Gud, hvoraf troen, vidnesbyrdet og efterfølgelsen næres. Indsigten, der ligger ved vores historiske rødder, skal kombineres med studier af Bibelens tekster og med vores hverdagserfaringer. Kun sådan bliver vi Kirke til tiden – og Kirke for Kulturen.

... af formandstalen på LK1 2017 v. Bent Hylleberg